

Hz Aişe'nin Yaşı Meselesi- Sanırım Bu Bir Tuzak.

Ahmet Hakan Çakıcı, 12 Ekim 2020

<https://www.hertaraf.com/koseyazisi-ahmet-hakan-cakici-hz-aise-nin-yasi-meselesi-sanirim-bu-tuzak-1794>

<https://www.ahmethakancakici.com/2020/10/hz-aisenin-yas-meselesi-sanrm-bu-bir.html>

Vakti zamanında muhafazakâr bir cemaat dergisi, ABD'de birilerinin Kur'an'ı bilgisayara verip müthiş bir keşif yaptığını, Kur'an'ın matematiğe dayalı bir sistemin üzerine oturduğunu keşfettiğini, bu mucizevi sistem sebebiyle Kur'an'a bir harf eklenip, çıkarılamayacağını haber yapmıştı. O devirde tüm İslamcı basın bu haberi neredeyse manşetten girdi. Konu İslamcı çevrelerde sevinerek ve öğünerek defalarca gündem edildi. O dönemde ne yazık ki, Müslümanların çoğunun aklına, "Kur'an'ın bilgisayara nasıl verildiğini, matematik sistemin nasıl kurulduğunu" anlamayı talep etmek gelmedi. Ya da "bunu bir de biz verelim bilgisayara, bakalım ne çıkacak?" diyemediler.

Birkaç ay sonra, aynı çevreler "Kur'an'ın bazı bölümlerinin Kur'an'da olmadığını, sonradan eklenmiş olduğunu tespit ettik" dediklerinde, "bilmeden" sahip çıkmanın bedelinin, "Kur'an'ın tahrif edilmiş olduğunu kabul etmeye" gelip dayandığını fark ettiler.

Hz Peygamber ile Hz Aişe'nin evliliklerini Modern Zamanlara uydurma gayretinin de benzeri bir durumla neticeleneceğini düşünüyoruz.

Derdimi anlatabilmek için öncelikle birkaç konuyu hatırlatmak istiyorum.

(Vereceğim örnekleri, niyetleri salih olmayanlara daha fazla malzeme vermemek için herkesin bildiği meşhur örneklerle sınırlı tutmaya çalışacağım.)

1. Bugünün normali ile geçmişi değerlendirmek bir aldanıştır:

Öncelikle içine düştüğümüz tuzak, BUGÜNÜN Normali ile geçmişi değerlendirmeye zorlanmamızdır. Hâlbuki her dönemin kendine özgü şartları ile var olan KENDİ NORMALİ vardır. NORMALİ coğrafya, iklim, ihtiyaçlar, korkular, zorunluluklar vs. şekillendirir. Bunlar KALIP Olmaz. Gelecek nesillere, başka iklimlerin toplumlarına uymaz. Bugünün insanının, "kendi NORMALİNİ" mutlaklaştırarak geçmişin normalini anlamsız, saçma bulmasını; bugünün "kendini ve fikrini putlaştıran", toplumları "*tek tip düşünceye ve kalıp yargılara mahkûm eden*" Batı fikriyatının üzerimizdeki etkisi olarak görüyoruz.

Vaktin, coğrafyanın, çevrenin ve daha bir sürü etkenin insan düşüncesi üzerinde etkili olduğunu kabul etmesinden olsa gerek Kitab-ı Kerim; "marufu" yani her toplumun kendi örfü, geleneği, AKLI çerçevesinde İYİ kabul ettiği, NORMAL gördüğü ölçülerle sorunlarını çözmesini (Elbette ki, vahyin sınırları dâhilinde) bir yöntem olarak önerir[1]. Temel meseleler dışında kalıp yargılar koymaz.

Mesela, çok değil altı üstü 50 sene önce yani bizim annelerimizin, anneannelerimizin vaktinde 13-14 yaşlarına gelmiş bir kızın evlenmesi gayet NORMALdir. Bu, bütün tarım toplumlarının gerçeği, NORMALdir. Kimse o dönemde, o kızları çocuk olarak görmez. Kimse onlarla evlenenleri de pedofilik, çocuk sevici olarak değerlendirmez. Kimse onları evlendirenleri de sapık olarak nitelendirmez. Tam aksine 16-17 yaşındaki bir kız hâlâ evlenmemişse evde kalma endişesi başlamıştır, vakti geçmekte olarak görülür. O toplumun Normali, odur. (Tarım toplumunun bir ürünü olan “türkülerde” övülen kızların yaşlarına dikkat edin lütfen.)

Mesela Hz Peygamberin zamanında evlenen kadınlarla erkeklerin aralarındaki yaş farkının “NORMALİ” bugünkünden farklıdır. Hz Peygamber, 25 yaşındayken ilk evliliğini kendisinden 15 yaş büyük bir hanımla yapar. Üstelik hanımefendi 4-5 çocuklu iki kocadan dul kalmış bir hanımdır. O dönemin normalidir. Şimdi hiçbir Müslüman kadın, oğlunun, bu nitelikteki evliliğine razı olmak istemez.

Mesela, Hz Hatice(ra) vefat ettikten sonra dul kalan Hz Peygamber kendisinden yaşça büyük olan 55 yaşlarında ve 5 çocuklu Sevde(ra) anamıza talip olmuştur[2]. Bugün bekâr bir toplumsal LİDERin, hatta sıradan bir bekâr erkeğin 5 çocuklu 55 yaşında bir dul kadına talip olması da normal görülmez.

Hz Peygamber, kendisinden büyük, çocuklu ve dul hanımlarla evlendi diye, İslam toplumlarında Müslüman anneler çocuklu dul ve yaşça oğullarından büyük kızları kendilerine gelin etmeyi gelenek edinmediler. Çünkü bugünün NORMALİne uymaz.

Mesela Hz Ömer(ra), Hafsa (ra) anamızın kocası daha 17-18 yaşlarındayken Bedir Harbinden hemen sonra vefat edince, kendisinden de 10-12 sene büyük olan Hz. Ebu Bekir ve HZ. Osman’a (ra) kızı ile evlenmesi için teklifte bulunabilmiştir. Onların teklifi kabul etmemeleri üzerine de kızıp, onları Hz Resul’e şikâyet eder. Hz Peygamber, hem Hz Ömer ile Hz Osman ve Hz Ebubekir arasına kırgınlığın girmesini önlemek hem de Hz. Ömer’i taltif etmek için olsa gerek Hz. Hafsa anamıza talip oluyor. Bu da Hz Ömer’i çok sevindiriyor. Bu, o günün NORMALİdir. Bugünün “maruf”ları ile anlaşılması mümkün değildir.

Dikkat edilirse bu davranış biçimi de Müslüman toplumlarda “sünnet böyle” diyerek yayılmamış yüzyıllarca Müslüman babalar da kızlarını kendilerinden 10- 15 yaş büyük arkadaşları/dostları ile evlendirerek, peygamber döneminin “normalini” kendilerine adet edinmemişlerdir. Ancak onlar Hz Ömer’i de kınamazlar. Çünkü bilinir ki; bu, o dönemin MARUFU, o dönemin NORMALİdir.

Bizim NORMALlerimiz ile Resulüllahın hiçbir evliliğini, bugünün Müslüman erkekleri yapamazlar, diye düşünüyoruz. Müslüman hanımefendilerin ekserisinin de aynı şartlar altında sahabe analarımızın kabul ettiği teklifleri kabul edeceklerini düşünmüyorum.

2- Tüm tarihin “ANORMALİ” biziz:

Tarihin hiçbir döneminde 25-30 yaşlarına gelmiş YETİŞKİNlerin çocuk(?) olarak görüldükleri ve hala bebek gibi evde bakılmaya çalışılmalarının normal kabul edildiği bir dönem olmadı. Tarihte, anne babalarının 2 katı olmuş 20-30 yaşlarına gelmiş delikanlılara/kızlara 10-15 milyarlık oyuncak (oyun bilgisayar/cep telefonu) almanın normal karşılandığı, sadece saraylarda rastlanabilecek böylesi bir şımarıklığın en alt tabaklara kadar yayıldığı bir dönem olmadı. Bu anlamda bilinen tüm çağların ANORMALİ biziz. (Gerçi sanırım, Batıda da böyle bir toplum yok. Modern dönem Türk toplum yapısının (tam tersi iddia edilse de biz Alev Alıtlı hanıma katılıyoruz) KADIN ERKİL olması nedeniyle ortaya çıkan “ÇOCUĞA TAPAN” modelin daha çok bizim coğrafyamıza özgü olduğunu düşünüyoruz.)

Bildiğimiz tarih boyunca gerek TARIM toplumlarında, gerek göçebe toplumlarda akıl baliğ olan, BULUĞA eren herkes; ister kız, ister erkek olsun EVİN yüküne omuz vermek, İŞ TUTMAK zorundadır. Buluğa eren çocuk, sorumluluk alma çağına gelmiş “YETİŞKİN” biri olarak kabul edilir.

Mesela, Mus’ab bin Umeyr’i (ra) HZ Peygamber, temsilci olarak Medine’ye gönderdiğinde, Mus’ab’ın önünde, 15 gün boyunca geceleri yürüyerek aşmak zorunda olduğu 480 kilometrelik tehlikelerle dolu bir çöl yolculuğu vardır. Gideceği yerde Hz Resulün temsilcisi olacak ve tebliğ yapacaktır. Ki bu işte, çok da başarılı olur. Medine’den kendisine inananlarla birlikte geldiği Akabe Biatları ile Hz Peygamber için sürüldüğü Mekke’ye alternatif bir mekânın ortaya çıkmasının vesilesi olmuştur. Hz. Mus’ab (ra) bu esnada, bizim toplumumuzun delikanlılarının pazar alış verişi için bile yeterince olgun görülmediği 16 yaşındadır.

Mesela, Hz Peygamber Usame Bin Zeyd’i(ra) Roma Ordusu ile savaşmak üzere, ordu komutanı tayin ettiğinde Zeyd daha 17’sindedir. İbn-i Mesud’un(ra) Yemen ve Attâb bin Esîd’in(ra) Mekke’ye vali tayin edilmesi de hemen hemen bu yaşlardadır. Yani Hz. Peygamber döneminde bir kimsenin sorumluluk alabilmesi için “dünyayı değiştirebilme azmine, heyecanına ve enerjisine sahip olduğu” zamanların tükenip, gözlerindeki canlılığın sönmesi gerekmiyormuş.

Mesela daha 13-15 yaşlarında iken Semüre b. Cündeb ve Râfi‘ b. Hadîc’in Uhud Savaşına katılmak için ettikleri ısrar, fiziksel güçlerini ispat etmeleri ile kabul görmüştür.

Yani Hz peygamber toplumunda 13-14 yaşlarına gelmiş buluğa ermiş delikanlılar ADAM’dırlar. Kızlar için fark, onların eklerden daha çabuk buluğa erip, daha erken çağda olgunlaşmaları ve ailenin yükünü paylaşmaya başlamalarıdır.

3. Devlet teşkilatını kuramamış tüm geçmiş toplumların ana sorunu güvenlidir:

Bu yüzden kuş uçmaz, kervan geçmez yerlere şehirler kurulur, oadaki şehirlerin etrafı aşıl-maz kalelerle çevrilir. Özellikle göçebe kabilelerin geçimi yağmacılık ve köleciliktir. Pazara en kolay getirilip, satılabilenler, paraya/altına çevrilebilenler ise kadınlar ve çocuklardır.

Polis, jandarma, istihbarat, zabıta ve diğer güvenlik teşkilatları yoktur. Eğer bir kadının kocası ölmüşse ve “SAHİPSİZ” kalmışsa çevredeki bir AĞAnın, kadının üzerine kaftanını atması ile kadın ve kadının kocasından kalan mülkü, o ağaya geçer. Ya da daha sabah olmadan kadın ve çocukları köle pazarının yolunu tutarlar. İlk giden eşkıya ganimeti kaldırır. -Bugünün toplumu anlamakta zorlansa da- bu nedenle ERKEK'in bir aksilik durumunda karısına ve çocuklarına sahip çıkabilecek akrabalıklar/ilişkiler edinmesi HAYATİ bir meseledir. Bunun da en iyi yolu kız alıp, kız vermektir.(Potlaç kültürü)

Bu anlamda özellikle güçlülere kız vermekle satın alınan genelde, bir tür SİGORTA ya da gelecek garantisidir. Kız çocuklarının çok erken yaşlarda toplumun GÜÇLÜ erkekleri ile evlendirilmesi; aileyi, ani bir BABASIZLIK durumu karşısında, güvenliğe almanın belki de en etkili ve güvenilir yoldur.

Güçlü erkekler, bu kızlar ile evlenerek, kızın ailesi ile akrabalık kurmuş, dolayısı ile onları da himayelerine almış ve ekstra bir yükün daha altına girmeyi kabul etmiş olurlar. Bu güçlü erkeklerin özellikle fakir ve güçsüz ailelere yaptıkları ikramdır. Bu nedenle evlilik teklifi büyük çoğunlukla kızların ailelerinden gelir.

4 - Bu evliliklerde ana mesele ŞEHVET değildir:

Erkeğin ömrünün savaşlar, çıkar çatışmaları ve yapılmak zorunda olunan seyahatler nedeniyle hayli kısa olduğu toplumda, zaten hemen her “güçlü” erkeğin 10-15 hanımı vardır. Üstelik cariyelik kurumu da caridir. Bir yerden sonra kadınlar DERT olmaya başlar. Çünkü evlilikle gelen kadınlar, daha önceki kocasından ya da kocalarından kalan kendi mülkleri ve çocuklarına babalarından kalan mülkler ile birlikte gelirler. Kadının yeni kocası o malları da korumak, işletmek ve zarar vermeden, kendi hesabına geçirmeden kadına ve vakti gelince çocuklara iade etmekle görevlidir. (Şeriata göre) Dikkat edin lütfen! 10 tane hanımı olan birinin 10 tane hanımın ve onların çocuklarının, o fakirliğin içinde; yedirilmesi, içerilmesi, giydirilmesi, barındırılması ve onların mallarının takibi, işletmesi, korunması, haklarının başkalarına karşı savunulması hiç de kolay bir iş değildir. Yani ciddi bir YÜK'tür.

Mesela Uhud'da şehit sayısı çok olunca Resulüllah, şehitlerin “SAHİPSİZ” kalan hanımları ve kızları ile evlenmeleri için Müslümanlara “alın” diye baskı kuruyor. Sahabeden bazılarının, üzerlerindeki yüke daha fazla yük eklememek için biraz kenar gezinmeleri, “İçinizden hayırlı-larınız, o yetimlere sahip çıkanlarınızdır“ uyarısı ile karşılanıyor.

Mesela Hz Ali'nin abisi Hz. Cafer-i Tayyar'ın hanımı Hz Esmâ Anamız, Hz Cafer şehid düşünce Hz Ebu Bekir alıyor. Hz Ebu Bekir'in vefatından sonra da Esmâ anamız, eski kayın biraderi Hz. Ali nikâhlıyor. Hz Esmâ anamızın Hz Ebu Bekir ve Hz Ali tarafından nikâhlanması bugünün meseleye “zevk” merkezli bakan bakışıyla anlaşılacak, bir “taltif”, onore etme meselesidir. Ve bu yolla aynı zamanda diğer sahabeye “eğer siz de şehit düşerseniz “ sizin de hanımlarınız ve çocuklarınız rezil edilmeyecek, onlara sahip çıkılacak mesajının verilir.

Yani mesele öncelikle “şehvet meselesi” değildir. Bu bizim hoşumuza gitmese de erkeklerin sürekli kırıldığı bir toplumda Kadınların İZZET ve ŞEREFleri ile var olacakları bir konum için getirilmiş bir çözümdür. Kendi zamanında işe de yaramıştır.

5- Açlık ve fakirlik çok ciddi bir sorundur.

Hz. Aişe anamız bir rivayette “Hayber Gününe kadar karnımın tamamen doyduğunu hiç hatırlamıyorum” diyordu. Medine mescidinin köşesinde kumlar üstünde, hurma yapraklarının altında kalan Abhab-ı süffa'ya 2 günde bir lapa verildiği, Resulullah'ın keder içine “Vallahi, evin içinde de olan bundan farklı değildir” diye misafirlerine açıklama yapmak zorunda kendini hissettiği de rivayetlere yansır. Dikkat edilirse bu ev, artık bir devlet başkanı pozisyonundaki birinin evinin halidir.

Arap yarımadasının sert çöl ikliminin yıllar süren kıtlık ve kuraklık yıllarını düşünürseniz toplumun alt tabakalarının içinde bulunduğu sıkıntı hesap edilebilir. Bu sıkıntı öyle büyük bir sorundu ki, evin yüküne omuz verebilme becerisi olmayan kız çocuklarının diri diri toprağa gömülmesine kadar iş varabiliyordu. Hayatında 1 seneyi değil, 1 haftayı değil belki bir öğünü bile bir yokluğun neticesi olarak aç geçirmemiş, zayıflamak için girdiği diyeti ya da ardı mükellef bir sofraya olan orucu, açlık sanan bizim toplumumuzun, böyle bir toplumun ruh halini hissetmesini ve ergenliğe eren çocukların evin sıkıntısına ortak edilmelerini anlamalarını beklemek çok zor.

Lakin o topluluğun da; çocukların özgürce (?) serbest cinsellik yaşamaları için kanunlar çıkararak, hastanelerinde her gün onlarca kız çocuğunun kürtaj olduğu ancak aynı çocukların sorumluluk alamayacaklarını savunan bizim toplumumuzu anlamayacakları açıktır. Bu noktada kız çocuklarının hem gittikleri yerde karınlarını doyuracak bir hayata kavuşmaları, hem evin yükünün bir kişi azalması ile diğerlerinin hayatta kalma şansının artacağı, hem de “Güçlü Erkek” tarafının kızın ailesine verdiği başlık ile evdeki diğer çocukların karınlarını bir müddet doyurmalarını sağlayacak olması bugün için bir mana ihtiva etmese de o gün için çok büyük bir nimet olarak görülür.

Sorunun, toplumsal zaruretlere kendi döneminde, kendi şartları çerçevesinde getirilmiş çözümlerin, vaktin şartları hesap edilmeden bugünün şartları ile değerlendirilmesinden kaynaklandığı kanaatindeyiz. (Burada özellikle hanım efendilerden gelebilecek “Sahip çıkabilmek için evlenmeleri şart mı?” itirazına, “Sahip Çıkmanın” gerektirdiği yakınlık eğer nikâhla meş-

rulaştırılmazsa FITRATLA savaş anlamına geleceğini ve fitratla savaşın kazanılabilecek bir savaş olmadığını ve her zaman arızı sonuçlar doğurduğu hatırlatırız. Üstelik cinselliğin dul kadınlar için de İHTİYAÇ olduğunu ve bu ihtiyacın kabul edilmemesinin, özellikle zayıf iradeli ZİNAYA zorlamak anlamına geleceğini de hatırlatırız.

Hz Aişe'nin yaşının adetten kesilmesi ile hesap edilmesi gerektiği iddiası diğer sahabe hanımlarla test edilince güvenilirliğini koruyamıyor:

Hz Aişe'nin yaşının, adet döneminden sonrası sayılarak hesap edildiği iddiasını, getirilen deliller üzerinden tartışmayı düşünmüyoruz. Bunun gereksiz bir polemige neden olacağı kanaatindeyiz.

Hz Aişe için kullanılan yaş hesaplama yöntemi ile Hz Resul'ün (Sav) çevresindeki diğer hanımların yaşlarının hesap edilmesi durumunda ortaya çıkacak anormalliğe işaret ederek konuyu izah edebileceğimizi ümit ediyoruz.

Mesela aynı metod ile Resulullah'ın kızları Hz Rukiyye ve Ümmü Gülsüm'ün Ebu Leheb'in oğulları ile gerdekleri gerçekleşmeyen nikâhlarını veya Hz Rukiyye anamızın Hz Osman'la evlenip Habeşistan Hicretine katılımını, Hz Fatma'nın(ra) Hz Ali(ra) ile yaptığı evliliği, Hz Ömer'in Hz Esmâ'nın kızı ile evliliğini vs. konu edilerek bu hanımların evlilik yaşlarının üzerlerine 10-12 yaş koyarak hesaplamaya kalkarsak içine hanımların girdiği hiçbir olayı tarihe yerleştirmeyeceğimizi de fark edeceğimizi düşünüyorum. (Bunları detaylandırmamayı tercih ediyorum.)

Mesela 18-20 yaşlarında Hz Resulle ikinci evliliğini yapan Hz Ömer'in kızı Havsa (ra) anamızın yaşının adet döneminden hesaplanarak 28-30 yaşlarında olduğunu iddia edersek bu dönemde daha yeni 40 yaşlarında olan Hz Ömer'in (ra) Havsa anamızın 8-10 yaşlarında babası olduğunu kabul etmemiz de gerekecektir. Ki Hz Ömer'in ilk çocuğu olduğu rivayet edilen Hz Abdullah (ra) için yaş problemi daha da büyüyecektir.

Mesela Hz Hatice anamızın Hz Resulle evliliğinin 40 yaşında gerçekleştiği meşhur bir rivayettir. Eğer adet öncesinin 10-12 yaşını daha ilave edersek evlilik yaşı 50-52'lere çıkacaktır. Anamızın bu yaştan sonra 6-11 arası daha doğum yapmış olma ihtimali kulağa makul bir iddiaymış gibi gelmiyor.

Bu noktada "Biz sadece Hz. Aişe'nin yaşını böyle hesaplıyoruz diğerlerini böyle hesaplamıyoruz" demek mümkün olsa da böyle bir kelimenin ciddiyeti olabileceğini sanmıyoruz.

Bu konunun önemi ne? Neden üzerine gidiyoruz?

1- Çünkü zihinsel, kültürel, düşünsel olarak etkisi altında kaldığımız ve hem mahkûmu hem de hayranı olduğumuz BATILI düşüncüyü TEK NORMAL olarak kodladığımızda, geçmişin bugüne uymayan her hareketi ANORMALE düşmek zorunda kalacaktır. Ki 1400 yıllık tarihte bugünün AKLINA uymayacak yığınla olay bulunabileceği kesindir. Yani tüm İslam Uygarlığını Batı'ya uydurma adına yok etmek zorunda kalabiliriz.

Eğer bugünün Normalini, geçmiş içinde NORMAL kabul etme ahmaklığına düşersek ve yeni buluşa eren bir hanımın evlenmesini PEDOFİLİ olarak tanımlarsak ve bu konuda 1400 senedir kimsenin FARK edemediği yepyeni keşiflere güvenirsek bizim önümüze HZ Resulün Hz Aişe ile buluşa erdikten sonra evlendiğine dair KAMYON KAMYON belge yığıldığında hadisleri mi yoksa Hz Peygamberi mi Reddeceğiz? (Bu fikir iyice yaygınlaştığında bu belgelerin art arda ortaya döküleceğini göreceğimiz kanaatindeyim.)

Eğer biz, her dönemin kendi NORMALleri, kendi şartları olduğunu kabul etmez ve buluşa eren genç kızların evliliklerini PEDOFİLİ olarak tanımlamayı kabul edip, HZ Aişe'nin yaşını bir şekilde büyüterek aradan sıyrılmaya kalkarsak aynı nitelikteki bir sürü dönem evliliği ortaya döküldüğünde, pek çok sahabenin pedofilik olduğunu kabul etmek veya pedofiliyi normal kabul etmek ya da dini reddetmek mecburiyeti ile karşı karşıya kalmayacak mıyız?

2- Asıl sorun da şu:

Unutmamak gerekir ki, bu iddiaların ardındaki müsteşriklerin İslam Tarihi bilgisi ne yazık ki, şu an bizim ilahiyat çevrelerimizden çok daha iyidir. Kütüb-ü Sitte ve diğer kaynaklardaki Hz Aişe ve diğer sahabe hanımlarla ilgili hadisler, rivayetler ortaya çıktığında, bizim bu iddiayı ancak "hadis ve rivayetlerin büyük çoğunluğunu görmezden gelerek/gizleyerek" ortaya attığımız fikri de zihinlerde canlanabilir. Bu durum, hep ayrı çevreler ve aynı fikri zeminlerde dolanan kesim için pek bir sorun teşkil etmeyebilir: Ancak internet ortamı ilahiyat fakültelerinin asude ortamına benzemiyor. Özellikle gençlerin yoğun takıldığı ve tartışmalara girdiği siteler hiç de masum yerler değildir. Ücretli, profesyonel ve ciddi akademik çevreler tarafından desteklenen gerek Hristiyan gerek deist misyonerler tarafından beslenen yerlerdir.

Ortalama Müslüman çevrelerin bilemeyecekleri birçok hadis ve rivayet bu mecralarda gezen gençlerin önüne konulabiliyor. Biz Hz Aişe'nin yaşını bazı akli delillerle yükseltmeye kalkarken onlar başka sahabelerden birçok örneği o gençlerin önüne koyduklarında, o gençlerin ne bize, ne İslam'a, ne dine, ne imana itimatları bir daha eski haline gelmiyor, bize ve dindara olan güvenlerini kaybediyor ve dağılıyorlar.

Buna gerek Yok.

Bu kadar ezik bir ruh haline girmeye ve her şeyi Batının standartlarına, zevklerine, beğenilerine uydurmaya çalışmanın bir faydasının olmadığını düşünüyoruz. Yüzyıldır her şeyimizi Batı standartlarına uydurma çabamızın aslında kendimizi YOK etme çabasından başka bir şey olmadığını görebilme cesaretini gösterebilmeliyiz.

Unutmamalıyız ki, karşısında aşağılık komplekslerine düşer olduğumuz Batı, aslında karşısında hiç de komplekse kapılabilecek bir tarihe sahip değil. (Yazının ciddiyetine halel getireceğini bilmeme rağmen örnek vermek istiyorum:

Mesela 1. Richard Fransız Kralı VII.Louis'in kızı Prenses Alais'le nişanlanıp onu ülkesine gelin getirdiğinde her ikisi de 9 yaşındadır. Düğün hiçbir zaman olmaz ve prenses ömrü boyunca 1. Richard'ın metresi olarak kalır.

Mesela Fransa Kralı IV. Filip'in kızı Isabelle 1298'de İngiltere Kralı II. Edward ile nişanlandığında henüz üç yaşındadır. Evlilik sözleşmesinin şartlarıyla ilgili anlaşmazlıklar nedeniyle çok uzayan düğün tarihi, Isabelle 12 yaşındayken 25 Ocak 1308'de ancak gerçekleşir[3]. Kocası II. Edward, İsabella'nın üvey dayısı Piers Gaveston'la yaşayan bir eşcinseldir. İsabella, Fransa Kralı abisinin yanına elçi olarak gönderildiğinde, kocasının can düşmanı bir asilzadenin metresi olur.

Mesela İspanyol sömürgeci komutan Fransisco Pizzaro'nun metres edindiği, İnka Kralı Atahualpa'nın iyi niyet gösterisi olarak evlenmek için verdiği kız kardeşinden olan kızı, Hernando Pizzaro'nun Meksika kralı olabilmesi için öz amcası ile evlendirildi[4]. (İngiliz, Fransız, İspanyol saray tarihleri adeta ensest, eşcinsellik tarihidir. Anneleri ilişkide oldukları ya da mezhep değiştiği için çocukların, annelerin, teyzelerin diri diri yakıldıkları bir sürü hadise vardır.)

3- Yaş büyültme bir işe yaramayacak çünkü konu bu değil:

Hz Resulün, Aişe anamız ve diğer evliliklerini Batıya uydurma gayretlerimiz hayırlı bir sonuca ulaşmayacak. Çünkü ne yazık ki, Müslüman çevreler Hz Peygamberin Hz Aişe ile evliliğinin gündeme getirilmesinin bağlamını fark edemiyorlar. Batı, Hz Aişe'nin yaşının küçük olmasına itiraz etmiyor: Zaten pek çok Avrupa ülkesinde 12-13 yaşını dolduran kızların cinselliğine karışılmayacağı diledikleri ile ilişkide bulunabilecekleri, ailelerinin dahi buna müdahale edemeyeceği kanunlarla sabitlendi.

Sorun şu: Hz Peygamberin Hz. Aişe ile evlilik için, Aişe'nin buluğa ermesini beklemesi ve öncesinde nikâh kıyılması, Müslümanlara “cinsel ilişki için” için iki şart getirmiş oluyor:

1- Nikâh

2- Buluğa ermek

Batı bu şartların ikisine de itiraz ediyor:

1) Cinsel ilişki için kimsenin cinselliğine namus, şeref, din, iman, ahlak, vs. adına “nikâh” şartı ile sınırlama konulamaz, diyor.

2) Batı, Judith Butler'ın ısrarla üzerinde durduğu çerçeveden yeryüzündeki zulmün kaynağını “bebeklik ve çocukluk döneminde cinselliğin baskılanmış ve doyurulmamış olmasında görüyor. Ve özellikle Queer teori ile birlikte “0” (sıfır) yaşına kadar çocuk cinselliğinin serbest bırakılması için bir lobi faaliyeti yürütüyor. (İstanbul Sözleşmesindeki “18 yaşının altındaki kızlar, Kadındır” ifadesi bu konuya yapılmış bir atıf olarak okunmalıdır, kanaatindeyiz.)

Her ne kadar konuyu yeterince bilmeyenlerce anlaşılması zor olsa da; Hz Aişe'nin yaşı gündeme getirildiğinde “Hayır! Bülüğa ermemiş çocuklarla cinsel ilişkiye onay verilemez” dememiz gerekir, diye düşünüyorum.

Yani konuyu bizim tartıştığımız konu ile hoş görünmek için çırpındığımız Batının konuştuğu mesele aynı değil. Dolayısı ile Hz Aişe anamızın yaşını 40'a da yükseltsek de işe yaramayacak.

Yenilmişlik psikolojisi bu! Bizi yenenlerin hoşuna gitmeyen neyimiz varsa hepsinden kaçmaya, efendilerimizin bizim üzerimizde gördüğü lekelerden kurtulmaya çalışıyoruz. Eğer her şeyimizi efendilerimize uydurursak üzerimizdeki laneti kaldıracağımızı ümit ediyoruz. Sonuçta ortada bir BİZ kalmıyor, kendimizi YOK ediyoruz.

Allah doğrusunu bilir. Benim ilmim ancak bu kadarına yetti.

Ahmet H. Çakıcı

Safer, 1442 / 12 Ekim 2020 ALANYA

[1] Al-i İmran 104, Bakara 231

[2] Celaleddin Vatandaş, Hz. Peygamberin Hayatı

[3] https://tr.wikipedia.org/wiki/II._Edward

[4] Niall Ferguson, Meydan ve Kule, Şebekeler, Hiyerarşiler ve Küresel Güç Mücadelesi, s:88